

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 20.08.1965, sp. zn. 5 Cz 57/65, ECLI:CZ:NS:1965:5.CZ.57.1965.1

Číslo: 69/1965

Právní věta: Při rozhodování o nařízení výkonu rozhodnutí nezkoumá soud zda a v jaké míře plnil povinný oprávněnému; okolnosti tohoto rázu mohou být hodnoceny jen v případě řízení o zastavení výkonu rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 268 o. s. ř.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 20.08.1965

Spisová značka: 5 Cz 57/65

Číslo rozhodnutí: 69

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Výkon rozhodnutí

Předpisy: 99/1963 Sb. § 251

§ 261

§ 268

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 69/1965 sb. rozh.

Při rozhodování o nařízení výkonu rozhodnutí nezkoumá soud zda a v jaké míře plnil povinný oprávněnému; okolnosti tohoto rázu mohou být hodnoceny jen v případě řízení o zastavení výkonu rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 268 o. s. ř.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. srpna 1965, [5 Cz 57/65.](#))

Oprávněná Jednota l. s. d. v N. navrhla nařízení výkonu rozhodnutí na základě usnesení býv. lidového soudu v P.

Okresní soud v Nymburce návrh na nařízení výkonu rozhodnutí zamítl. V důvodech svého usnesení uvedl, že obě rozhodnutí býv. lidového soudu v P., jejichž výkon oprávněná navrhla, ukládá povinné zaplacení dluhů ve splátkách po 20,- Kčs. Vzhledem k tomu měla povinná zaplatit oprávněné v době od 1. ledna 1954 do 31. prosince 1964 celkem 5120,- Kčs; protože zaplatila již 7343,80 Kčs, není podle názoru okresního soudu důvodu k výkonu rozhodnutí.

Do usnesení okresního soudu v Nymburce se odvolala oprávněná, která upozorňovala na to, že

povinná nedodržela v minulosti lhůty určené k zaplacení jednotlivých splátek, a způsobila tak splatnost celého zbytku pohledávek.

Krajský soud v Praze potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně, s jehož závěry se v podstatě ztotožnil.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona, podané předsedou Nejvyššího soudu, že rozhodnutími obou soudů byl porušen zákon a tato rozhodnutí zrušil.

Z odůvodnění:

Ustanovení § 251 o. s. ř. dává oprávněnému možnost k podání návrhu na soudní výkon rozhodnutí tehdy, jestliže povinný nesplní dobrovolně, co ukládá vykonatelné rozhodnutí. O nařízení soudního výkonu rozhodnutí k návrhu oprávněného rozhoduje soud ustanovení § § 261 a násl. o. s. ř. Při tomto rozhodování zejména soud porovnává, zda návrh na nařízení výkonu rozhodnutí je podložen vykonatelným titulem pro výkon rozhodnutí, a posuzuje navrhovaný rozsah a vhodnost způsobu výkonu rozhodnutí; nezkoumá ovšem, zda a v jaké míře povinný platil oprávněnému, neboť okolnosti tohoto rázu mohou být hodnoceny jen v řízení o případném zastavení výkonu rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 268 o. s. ř.

Soudy obou stupňů se touto zásadou neřídily a při rozhodování o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí, resp. při rozhodování o odvolání oprávněného proti usnesení, jímž byl zamítnut návrh na nařízení výkonu rozhodnutí, se zabývaly okolnostmi, k nimž soud nemůže vzít zřetel v tomto stadiu řízení o výkon rozhodnutí; navíc úvahy obou soudů o těchto okolnostech neobstojí. Měly totiž za to, že ještě nenastala splatnost celého zbytku pohledávek, byť snad povinná – které rozhodnutí navržená k výkonu ukládala povinnost k zaplacení pohledávek oprávněné ve splátkách 20,- Kčs „pod ztrátou lhůt“ – nedodržela v minulosti za účinnosti občanského zákoníku z roku 1950 lhůty, určené k zaplacení jednotlivých splátek; to proto, že oprávněná se spokojila s nepravidelnými splátkami a nevyužila dříve svého práva k uplatnění nároku na zaplacení celého zbytku pohledávek. Soudy obou stupňů počítaly tedy s nějakým „zhojením“ ztrátu lhůt, k níž ovšem nedošlo. Jestliže – jak to aspoň tvrdí oprávněná – povinná nedodržela za účinnosti občanského zákoníku z roku 1950 lhůty, určené k zaplacení jednotlivých splátek, nastala splatnost celého zbytku pohledávek a oprávněná mohla kdykoliv poté uplatnit nárok na jeho zaplacení.

Z uvedených okolností plyne, že oba soudy porušily zákon v ustanoveních § § 251, 261 o. s. ř.